

Thema: 'Prins Cipe en Prins Heerlijk...' (geplaatst op 28 maart 2016)

Ik schreef laatst op facebook een inboxberichtje aan iemand:

"Aangeraakt worden gaat nooit meer voorbij."

Zij schreef terug: *"Dat klopt."*

Freek de Jonge had het ooit over twee prinsen: **Prins Cipe en Prins Heerlijk.**

Laten we deze twee prinsen eens loslaten op het geloof:

Prins Cipe is van de letter, is van boven naar beneden. Ondanks het feit dat hij weet dat hij op een planeet leeft, die in vergelijking met het heelal (voor hem een beheersbaar woord) onder de meest geavanceerde elektronenmicroscop niet zichtbaar wordt, laat staan hijzelf, **is hij ervan overtuigd** (voelt niet fijn in de mond) **dat de waarheid uit zijn mond komt.** En die waarheid zit vol in zijn hoofd. **Zijn waarheid is rationeel zichtbaar.** Ik zou tegen Prins Cipe willen zeggen, met natuurlijk het risico lopend net zo te worden als hij:

"De religieuze poppenkast is geboren. Jij hebt het geloof uit je hoofd geleerd, je gevoel generationaliseerd. Jij hebt je hart aangepast aan de leer. En elke keer dat ik je ontmoet, praat je me vol overtuiging, maar voelt het zo leeg."

Prins Heerlijk is van de geest, van beneden naar boven. Hij beseft zich dat hij eigenlijk niets zeker weet, maar dat **als hij zijn ervaringen uitwisselt, er een enorme, krachtige energiestroom op gang komt, die verbindt en die zin geeft.** Heerlijk. Je zou dat ook **de kracht van de kwetsbaarheid** kunnen noemen. En die kwetsbaarheid zit vol in het hart en heeft liefde nodig.

We laten Prins Heerlijk even zelf aan het woord:

"Ik stel jou voor mijn God. Mijn angsten zijn te groot voor mijzelf. Mijn verstand loopt tegen de grens van de logica. Mijn geboorte bevestigt mij niet, want ik verga van de vergankelijkheid. Ik heb jou nodig. Kijk mij waardevol. Voel mij lief. Luister mij gelukkig. Raak mij in beweging. Want dat gaat nooit voorbij."

Willem Lindeman

Reacties:

Reactie van Harrie Kampinga op 10-04-2016

Prins-Heerlijk Willem.

Jouw God is mijn God, waar die dan ook maar is.

Als Hij er is.

Maar als Prins Heerlijk alleen
is dat niet slechts ik-gericht?
En zonder Prins Cipe
waait 'ie met alle winden mee?

God krijgt een gezicht door zijn Gemeente.
En dat zicht ben ik wel wat kwijt.
Staat de kerk niet voldoende in de wereld
opdat ze haar principes slijt?

Kijken, voelen,

luisteren en aanraken
Ik ervaar melancholie
maar zie haast geen beweging.

Ben ik de Weg kwijt?

Harrie Kampinga

Reactie van Rutger op 15-04-2016

Willem, Harrie, en andere prinsen van weleer,

Even voor het beeld;
Voorheen (vroeger is zo ver weg) betrokken baptist.
Nu veelal een incidentele gast, van het gastvrije Elim.

Gisteren met prachtig weer naar buiten gegaan.
Zonder plan, gewoon linksaf..
Eerst naar het noorden, dan (al) een doorlopend weggetje ingeslagen.
Dwars door het weiland, langs opspringende reeën,
Tot ik weer verbinding had.

Links, rechts en zo verder.
Verhard en onverhard, op mijn gevoel af.
Alleen en erg verbonden met alles om me heen.
Vlak rond mijn huis kwam ik op plaatsen waar ik niet eerder was.

Planloos lopen, zo onlosmakelijk verbonden met mijn strijd
Waar in anderen, plannen (van God) uitschreven of vrij vertaalden, die ik niet snapte of (h)erkende.
Weggaan, kijken, kiezen, genieten
en komen waar ik me thuisvoel

Goddelijk